

stand. Som et overtræt Barn lagde hun sit Hoved ind til hans Bryst.

»Saa er det sandt! De kan virkelig holde lidt af mig?«

»Ja.«

Han løftede hendes Hoved og kyssede hendes Pande og derpaa hendes Mund. Hun lod det ske. Med lukkede Øjne gav hun sig hen til hans Kærtegn, indtil det sortnede for hende.

Saa skiltes hun fra ham med et sidste Haandtryk. Fra den første Trappeafsats nikkede hun endnu engang til ham, og gik saa hurtigt videre.

Da hun kom op, saae hun til sin Beroligelse, at Moderen endnu ikke var kommen hjem. For ikke at blive nødt til at tale med hende, gik hun straks i Seng.

DA Professor Asmus Hagen den næste Dag havde sat sig til sit Frokostbord, bragte Tjeneren ham et Visitkort.

»Det er den Herre, der var her baade igaar og iforgaars og ikke sagde sit Navn.«

Professoren saae paa Kortet og udbrød i glad Overraskelse:

»Næh . . .!«

»Skal jeg vise den Herre ind?« spurgte Tjeneren.